

have været i Overensstemmelse med det, som oprindeligt var Forventningen, nemlig at man vilde kunne finde kommercielt uddannede Folk, som vilde overtage Pladserne; det har for den overvejende Del været Jurister, som ere blevne udnævnte til disse Stillinger. Det vil da, hvis vi nu skal besætte to Konsulatspladser i store udenlandske Byer med udsendte Konsuler, være af største Vigtighed, at der er Sikkerhed for, at man har de dertil egnede Mænd. Hvis man ikke er sikker herpaa, vil man staa sig langt bedre ved f. Eks. i en By som Hamborg, hvad Tilfældet hidtil har været, at have som Konsul en høj anset Købmand, saaledes som den gamle nys afdøde Hædersmand, der i næsten et halvt Aarhundrede har røgtet de danske Interesser der. Man vil have langt mere Nytte og Fordel af en saadan Mand end af at udsende den første den bedste Ansøger og blive hængende ved ham for Livstid, selv om det viser sig, at han ikke egner sig for Stillingen. Derfor, naar dette Spørgsmaal skal afgøres, maa man først og fremmest være nogenlunde paa det rene med, hvilke Kræfter, der eventuelt kan have til Raadighed. Den ærede Minister er imidlertid ogsaa paa dette Punkt meget indelukket, meget lidet meddelssom. Hans Betragtning er nærmest den, der finder sit Udtryk i det gamle Ord, at den, hvem Gud giver Embede, giver han ogsaa Forstand, og ligesom dette i saa høj Grad holder Stik med den ærede Minister selv, saaledes er han ogsaa overbevist om, at de Embedsmænd, som han vælger og vil sende til Udlandet, for dem vil det ogsaa nok gaa. Vi andre, der maaske ikke ere fuldt saa overbeviste om Sætningens almene Gyldighed, ere tilbøjelige til at tro, at, som Forholdene ligge, vil det være bedre at benytte det kommende Halvaar til at forvisse sig om, at der virkelig kan findes særlig egnede Kræfter til at overtage saadanne Poster, selv om det maaske skulde være paa Betingelse af, at Gagen muligvis sattes endnu højere op, end Konsulatloven forudsætter. Dette vil være at foretrække, siger jeg, fremfor nu paa staaende Fod at skride til en Bevilling, hvis Nytte dog ene og alene vil afhænge af, hvilke Personer, der komme til at beklæde Stillingerne. Det er ud fra disse Betragtninger, at Flertallet ikke har fundet det rigtigt under de nuværende Forhold at tiltræde de omtalte to Forslag.

Jeg har nu tilbage at gøre nogle Bemærkninger vedrørende ikke Udenrigsministeren, men Konsejlspræsidenten. Ved

2den Behandling nævnedes jeg, at der i Finansudvalget havde været ført en Forhandling med den ærede Konsejlspræsident om, hvorvidt der kunde opnaas Enighed om at fastsætte visse bestemte Regler til Betingelse for Statskassen ved Meddelelse af Koncessioner og Privilegier, for hvilke de nærmere Betingelser ikke ere foreskrevne ved Lov. Jeg omtalte, at der forelaa en Række Eksempler paa, at saaledes som slige Koncessioner nu udfærdiges, overladede, som de ere, alene til Administrationens egen Afgørelse, fremkommer der ofte Forhold, som kunne blive i høj Grad uheldige for Statskassen. Dette er saaledes Tilfældet med Koncessionen til en Flydedok paa St. Thomas. Det er tvivlsomt, om det samme ikke er Tilfældet med den nys meddelte Koncession til Kryolitselskabet i Grønland. Vi have paa Tillægsbevillingsloven en Bevilling vedrørende Bygholm Vejle, som ogsaa er bleven foranlediget ved Mangler i en Koncession, som for ikke mange Aar siden er bleven udfærdiget af Regeringen. Der viser sig saaledes Eksempler nok paa, at Mangler paa tilstrækkelig Omtanke og Forudseenhed fra Regeringens Side ved Meddelelsen af slige Bevillinger vil kunne medføre Tab, maaske meget store Tab for Statskassen. Jeg skal tilføje, at jeg i øvrigt er i Tvivl om, hvorvidt Regeringen overhovedet retsgyldigt kan paaføre Statskassen nogensomhelst Byrde gennem Meddelelsen af Bevillinger. Ved de Forhandlinger, vi havde med Konsejlspræsidenten i Finansudvalget inden 2den Behandling udtalte han sig imødekomende med Hensyn til en Forhandling om denne Sag, og han gentog dette her i Tinget ved 2den Behandling. Men jeg beklager at maatte sige, at ved den Samtale, vi derefter mellem 2den og 3die Behandling have haft med den ærede Minister, viste det sig ikke muligt at naa til nogen Forstaelse, og den ærede Minister stillede sig da paa det Standpunkt, at han overhovedet afviste enhver Forandring i den formentlige eller virkelige Adkomst, som Administrationen for Tiden maatte have til at meddele visse Koncessioner. Der kunde derefter blive Tale om, at Folketinget selv optog Ordningen af dette Spørgsmaal til Overvejelse og Beslutning, men til Behandling heraf er Tiden da for langt fremskreden, og Sagen maa da i hvert Fald henstaa til senere Lejlighed. For Øjeblikket har altsaa Forhandlingen ikke ført til noget Resultat, og jeg skal i den Anledning kun sige, at dette selvfølgelig maa medføre, at der fra